

— Отъ кжде идвашъ?

— Отъ Змеево.

— Не те познавамъ. Какъ те думатъ?

— Дѣльо, на попъ Манола козарчето.

Хайдутъ Вълко го прониза съ студениятѣ си сини очи.

— Ако ме излъжешъ, живъ ще те опека.

Момчето потрепера, но издържа суровия погледъ на хайдутина.

— Не мога да излъжа Вълка войводата.

— Отъ где ми знаешъ името?

— Тя ми го каза. Пъкъ кой не знае Вълка Хайдутина!

— Коя е тя?

— Кака Неда, твоята булка. Срещна ме вчера край село, тъкмо изкарвахъ стадото на паша. Каза ми да дойда при тебе. Да ти дамъ тази книга. И момчето бръкна въ пазвата си, измъкна сгъната хартия, грижливо завързана съ червенъ конецъ.

Войводата пое писмото и запита:

— Какво друго рече кака ти Неда?

Козарчето пламна отъ радостъ.

— Каза ми, че ти ще ме вземешъ въ дружината си, когато порастна.

Хайдутъ Вълко погали съ корава дланъ лицето му.

— И това ще стане, стига да порастешъ и да станешъ сърдцатъ. После заповѣда да нахранятъ момчето. Скжса червения конецъ, разгъна писмото на жена си и бавно зачете.

„Жетва мина и замина, всички ниви сж вече поженати, само твоята нива стои непожената. Вълко хайдутино, стига си скиталъ като вълкъ изъ горитѣ, ела да си поженешъ нивата. Какво мога азъ сама жена, пъкъ и турцитѣ ми не даватъ мира... Хайдутъ Вълко се замисли. Видѣ голѣмата си нива до гората. Видѣ тежкитѣ зърна, които се ронятъ по земята отъ най-слабия вѣтрецъ и въздъхна. Хубава нива, родовита, тя го храни толкова години, тя и сега храни децата му. Защо не е тамъ, да запретне ржкави, както миналитѣ години, да натръшка снопи като малачета... Унесе се: видѣ жена си млада булка съ първа рожба-румена, пъргава... Той до нея, едъръ и силенъ като мечка. Жѣнатъ. Неда пѣе, слънцето спира да послуша на сѣнка подъ дѣдо Жельовия джбъ. Бърше съ шарена кърпа челото си и се